

SZÖLLŐSI ZOLTÁN

Ellátok innen hazáig

*Ellátok innen hazáig: állok
magamnak háttal,
betöltöttem az ötvenhatot,
ravasz csönd,
elkezdett párba –
indulok immár két irányba,
szobám hangos faláig,
elémvetül a visszaút s megyek
amerről jöttem,
tanyáig.*

*Amit látok s hallok,
nem tudom,
múltban-e vagy jelenben,
egymásba nyíló tükreimben –
szellős már a hőség,
szöllőtől véres ősz még,
zsalugáter
zsanérgerincen
szerelem ajtaja, ablaka testem.*

*Csont leszek, csukhatatlan,
porszem és rezgő gondolat
szétválaszthatatlan.*

*Hűtlenségem bizonyítható, de
hűségem mikor?
hazafelé is elfelé, s értelmem
és érzelmem,
beleőrül a testem –
én ifjúságom, nem öleltem
világom.*

*Szapora vadnyom körülöttem –
lehet,
hogy én még sosem öltem.*

*Farönk égen a Nap,
véggel,
fény-gyűrűi táguló körökben
csörömpölnek az őszben,
világfa ága csonttörései,
csillagok éjjel –
méheek zúgása fűrészel.*

*Ily egyedül nem voltam soha,
vadak hűlt nyomának
pásztor.*

Agancsos éj,
szarvas Hold fara,
nyerít,
nyerít
a férfi lélek,
zongorára cserélt paripa –
szerelmet utol nem érek.

*Ködvárosnak ködlovas kéne,
párnámon áthallik szívem
közeli ügetése,
félelmemre
nincsen dalom –
pornográf árnyak a falon
s hazafelé magamban
szalmahajad hajamban*